

En hij zei:

'Het is met het koninkrijk van God als met een mens die zaad uitstrooit op de aarde: hij slaapt en staat weer op, dag in dag uit, terwijl het zaad ontkiemt en opschiet, ook al weet hij niet hoe. De aarde brengt uit zichzelf vrucht voort, eerst de halm, dan de aar, en dan het rijpe graan in de aar. Maar zo gauw het graan het toelaat, slaat hij er de sikkel in, omdat het tijd is voor de oogst.'

En hij zei:

'Waarmee kunnen we het koninkrijk van God vergelijken en door welke gelijkenis kunnen we het voorstellen? Het is als een zaadje van de mosterdplant, het kleinste van alle zaden op aarde wanneer het gezaaid wordt. Maar als het na het zaaien opschiet, wordt het het grootste van alle planten en krijgt het grote takken, zodat de vogels van de hemel in zijn schaduw kunnen nestelen.'

Marcus 4, 26-32

Toen er leerhuis gehouden werd over deze tekst, lag op de plaats van elke deelnemer een mosterdzaadje. Sommige mensen hadden het niet gemerkt en legden hun Bijbel er bovenop. Anderen zagen het liggen, dachten dat het een 'vuiltje' was en veegden hun tafel proper vooraleer ze hun Bijbel opendeden. Nog anderen namen het mosterdzaadje tussen duim en wijsvinger, bekeken het met veel aandacht en legden het voor zich op de tafel. Wanneer de tekst voorgelezen was, werd duidelijk dat het om een mosterdzaadje ging.

Een mosterdzaadje: beeld van *het koninkrijk van God*, het 'goede leven' waarin mensen Gods bevrijdende aanwezigheid gewaar worden en beleven, met en voor elkaar.

Een mosterdzaadje in elke mens. Het goede leven, liefde, vrede, ... zijn minstens in de kiem in elke mens aanwezig. Het is het leven dat God aan elke mens toevertrouwt. Het is mogelijk dat je het niet eens ziet bij jezelf of dat je er niet in gelooft en het als onbelangrijk van tafel veegt. Maar hoe mooi is het als je dat zaadje in alle eenvoud kan ontvangen. Wie gelooft in de groeikracht, geeft ook kansen en ziet wat het wordt. Dat noemt Jezus *het koninkrijk van God*.

Evenzeer is het mogelijk dat mensen het zaadje niet opmerken bij een ander mens, of denken dat er bij die persoon toch niets uit kan groeien. Zo wordt het ook weer gewoon van tafel geveegd. Dan kan *het koninkrijk van God* niet gebeuren. Maar wie het bij een ander ziet en er in gelooft, mag ook daar meemaken hoe *het koninkrijk van God* wel gebeurt.

Dat *koninkrijk van God* gebeurt overal waar het goede leven zich 'vertakt' tot gastvrijheid: *het krijgt grote takken, zodat de vogels van de hemel in zijn schaduw kunnen nestelen*. Mensen leven er niet voor zichzelf, ten koste van anderen, maar ze leven in dienst van anderen en in dienst van de samenleving.

Een klein zaadje, neergelegd in elke mens, volstaat. Het komt er op aan het te zien en er in te geloven. En de mens die er in gelooft, *slaapt en staat weer op, dag in dag uit, terwijl het zaad ontkiemt en opschiet, ook al weet hij niet hoe*. God zelf geeft groeikracht.

Een mosterdzaadje in elke mens. Zou het niet God zelf zijn, die in elke mens aanwezig is? Gods *levensadem* in elke mens (Gen. 2, 7). Augustinus schreef het op zijn manier: '*God is meer innerlijk in mij dan mijn diepste innerlijk*' (*Deus intimior intimo meo*).

Wie gelooft in het mosterdzaadje in zichzelf en in een ander, geeft kansen aan God zelf. Hij is de bron van het 'goede leven' dat *het koninkrijk van God* genoemd wordt.

God,
ik dank U
voor het leven dat Gij
als een mosterdzaadje neergelegd hebt
in mij en in elke andere mens.

Help mij om er in te geloven,
zodat dat kleine zaadje
kan ontkiemen
en groeien tot een mooie plant.

Geef Gij groeikracht
opdat uw Leven, uw aanwezigheid in mij
zich kan vertakken
in gastvrijheid
en dienst aan mensen.

Amen.

*In het Licht
van Gods Woord*

Als een mosterdzaadje